

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **RegioJet a.s.** se sídlem náměstí Svobody 86/17, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3.2014 č.j. MV-4609-7/ODK-2014, ve věci žádosti o informace,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24.3.2014 č.j. MV-4609-7/ODK-2014 se v žalobou napadené části, v níž bylo v bodech 4) a 5) potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11.2.2014 č.j. MSK 23187/2014, **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání části výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, v níž bylo v bodech 4) a 5) potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11.2.2014 č.j. MSK 23187/2014 a v tomto rozsahu zamítnuto žalobcovo odvolání. Povinný subjekt (Moravskoslezský kraj, Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy) citovaným rozhodnutím odmítl část žalobcovy žádosti o poskytnutí informací podle zákona č.106/1999 Sb., v platném znění (dále jen informační zákon).

Žalobce namítl, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v napadené části je nedostatečné. S poukazem na § 68 zákona č.500/2004 Sb., v platném znění (dále jen správní řád) uvedl, že odůvodnění nelze považovat za podrobné a nejsou z něj zřejmé úvahy, které vedly žalovaného k rozhodnutí. Dále namítl k bodu 5) rozhodnutí povinného (soudem pro stručnost označován jako „linky“), že žalovaný přisvědčil povinnému v tom, že není stanovena zákonná ani smluvní povinnost vést výkazy příjmů, nákladů a dotací v členění podle jednotlivých linek. Žalobce sice připouští, že příslušná vyhláška nestanoví výslovně tuto povinnost, avšak z povahy rozdílné ekonomiky jednotlivých linek plyne podle žalobce nezbytnost, aby si kraj jako řádný hospodář zajistil přehled o tom, jak se hospodaří na jednotlivých linkách, aby mohl kontrolovat, jak je nakládáno s prostředky, které poskytuje. Povinný i žalovaný uvedli, že neexistuje ani smluvní povinnost vést výkazy v tomto členění, avšak podle žalobce je tato povinnost obsažena v čl.7 bodech 14, 15 a 17 smlouvy o závazku veřejné služby uzavřené mezi Moravskoslezským krajem a Českými drahami a.s. (dále jen ČD) dne 8.12.2006. Žalobce dále rozvedl, proč je podle něj nezbytné, aby povinný disponoval informacemi v tomto členění, a vysvětlil rozdíly mezi pojmy linky a tratě, když z posuzovaného hlediska jsou podle žalobce tyto rozdíly nepodstatné. K bodu 4) rozhodnutí povinného (soudem pro stručnost označován jako „ROP“) žalobce uvedl, že přestože Regionální rada soudržnosti regionu Moravskoslezsko a Moravskoslezský kraj jsou dva rozdílné subjekty, jedná se vzhledem k jejich shodnému teritoriálnímu vymezení, personálnímu a finančnímu propojení o velmi blízké a vzájemně propojené subjekty. Vzhledem k tomu, že kraj spolufinancuje projekty hrazené částečně z ROP, musí mít přehled o tom, jak je s jeho prostředky nakládáno. Žalobce poukázal na to, že pokud je ve výši kompenzací poskytovaných povinným společností ČD zohledněno pořízení nových vozidel, musí povinný disponovat dostatečnými doklady včetně ceny a výše poskytnuté investiční dotace z regionálního operačního programu, aby nedošlo k dvojímu započítání, když kompenzace se vypočítávají tak, aby nezahrnovaly investiční dotace. Žalobcem požadované informace se přímo dotýkají hospodaření s veřejnými prostředky, jejich poskytnutí je v souladu s informačním zákonem.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K „linkám“ připustil, že žalobcův odkaz na smlouvu ze dne 8.12.2006 je správný, avšak dopravce tyto dokumenty povinnému nepředkládal a povinný je nevyžadoval. Podle žalovaného neslouží řízení podle informačního zákona jako nástroj „vynucování“ smluvních povinností. Povinný nemá zákonnou povinnost disponovat předmětnými informacemi. K „ROP“ uvedl, že se povinný subjekt k této otázce vyjádřil již v přípise, jímž poskytl část požadovaných informací. Povinný subjekt disponuje informacemi nezbytnými pro kalkulaci vlivu pořízení nových vozidel na kompenzace, nicméně nemá požadovanou smlouvu, proto doporučil, aby se žalobce obrátil přímo na regionální radu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce se obrátil na povinného dne 21.11.2013 s žádostí o informace, týkající se financování provozu drážní osobní dopravy v Moravskoslezském kraji. Žádost rozčlenil do 3 oblastí : 1. Meziroční navýšení výše kompenzace (celkové navýšení, inflace, navýšení či ponížení

objednaného výkonu, nepředvídatelné a státem způsobené zvýšení cen, jiný důvod navýšení kompenzace), 2. Snížení/zvýšení výše kompenzace v souvislosti s nasazením souprav financovaných z ROP (seznam vozidel, umístění vozidel, vliv na kompenzace), 3. Výkazy příjmů, nákladů a dotací podle linek. Povinný dne 6.12.2013 poskytl požadované informace částečně, kdy k „ROP“ poskytl žalobci konkrétní seznam vozidel poskytnutých z prostředků ROP s daty zařazení do provozu, poskytl jejich konkrétní umístění, a k vlivu na kompenzace sdělil, že pořízení těchto vozidel mělo dopad zejména do nákladové položky odpisy – navýšení odpisů (uvedl konkrétní částky). Povinný dále dne 6.12.2013 rozhodl o odmítnutí části žádosti, jeho rozhodnutí bylo k žalobcovu odvolání zrušeno žalovaným dne 24.1.2014. Povinný poté rozhodl znovu o odmítnutí části žádosti dne 11.2.2014, kdy ohledně „ROP“ neposkytl údaje o ceně a výši investiční dotace, která je obsahem Smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady, s odůvodněním, že těmito informacemi disponuje Regionální rada regionu soudržnosti Moravskoslezsko, povinný tyto informace nezpracovává. Ohledně „linek“ neposkytl výkazy příjmů, nákladů a dotací podle linek, s odůvodněním, že příslušná vyhláška takto členěné údaje neukládá, povinný takové výkazy nevede a dopravce nemá smluvní povinnost tyto údaje poskytovat. Požadované informace tak neexistují. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 24.3.2014 částečně zrušil rozhodnutí povinného, a částečně jej potvrdil, a to pokud jde o body 4) 5) rozhodnutí povinného (tj. „linky“ a „ROP“). K potvrzené části rozhodnutí povinného žalovaný (str.17-18) zopakoval odůvodnění uvedené povinným. K „ROP“ dále uvedl, že žalobce v odvolání k tomuto bodu nijak neargumentoval, žalovaný dospěl k přesvědčení, že lze přisvědčit argumentaci povinného subjektu. K „linkám“ uvedl, že uznává základní požadavek, aby povinný subjekt disponoval informacemi za účelem kontroly efektivity a transparentnosti vynaložených veřejných prostředků. Je na povinném subjektu, aby si pro to stanovil vlastní pravidla. Nicméně nelze uznat žalobcův požadavek na informace v jím požadované struktuře, pokud to zároveň nestanoví platné právní předpisy.

Nejprve se soud zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, tzn. jeho přezkoumatelností. Konstantní judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví má za to, že za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 24.6.2010 č.j. 9 As 66/2009-46). Zde je nutno rozlišit odůvodnění správních orgánů, pokud jde o „linky“ a pokud jde o „ROP“.

V případě „linek“ žalovaný sice velmi stroze, přesto však srozumitelně a jednoznačně uvedl základní důvod, pro který podle něj není možno vyhovět žalobcově žádosti o informace : nejedná se o zákonnou povinnost a dopravce nemá smluvní povinnost tyto údaje poskytovat.

Podle § 2 odst.4 informačního zákona, povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. K otázce nových informací je třeba poukázat především na rozsudek NSS ze dne 9.2.2012 č.j. 1 As 141/2011-67, z něhož vyplývá, že odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace, lze pouze v případě, že povinný subjekt informace nemá a nemá ani povinnost předmětnými informacemi disponovat.

Soud se shoduje s účastníky v tom, že relevantní právní předpisy neukládají povinnému subjektu přímou povinnost disponovat požadovanými informacemi (výkazy v členění podle jednotlivých linek). Podrobně a rozsáhle se touto otázkou (pro shodné časové období) zabýval NSS v rozsudku ze dne 14.7.2016 č.j. 9 As 124/2016-42 (body 6-8), a soud pro stručnost na tento rozsudek odkazuje.

Ze správního spisu soud zjistil, že – tak jak uváděl žalobce v žalobě – smlouva uzavřená mezi Moravskoslezským krajem a ČD dne 8.12.2006 obsahuje v čl.7 smluvní povinnost ČD předkládat Moravskoslezskému kraji údaje ve struktuře, jak byly požadovány žalobcem. Správní orgány obou stupňů však v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedly, že dopravce nemá smluvní povinnost tyto údaje poskytovat. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je tedy v rozporu se spisy (§ 76 odst.1 písm. b/ s.ř.s.), přičemž podle názoru soudu se jedná o skutečnost významnou pro rozhodování. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 12.1.2017 č.j. 7 As 314/2016-32, který se zabýval povinností povinného subjektu disponovat určitými informacemi, a to šířeji než jen z hlediska povinnosti dané výslovně právními předpisy. Skutkově se v daném případě jednalo o povinný subjekt Lesy České republiky, s.p. a informace o pokutách, které tento státní podnik udělil smluvním partnerům za to, že nezpracovali včas kůrovcem napadené stromy. NSS zde dospěl k závěru, že „*Stejně jako ve výše rekapitulovaném rozsudku č. j. 1 As 141/2011 – 67 jde tedy i v nyní posuzovaném případě o informaci, kterou by měl povinný subjekt disponovat, byť mu tato povinnost nevyplývá jednoznačně přímo z právního předpisu, ale pouze z obecných principů, kterými se má řídit jeho fungování. ...nelze přehlédnout ani to, že požadované informace mají vypovídat o tom, zda se stěžovatel, jako subjekt nakládající se státním majetkem, opravdu chová jako řádný hospodář, tedy způsobem souladným se zájmy lesů, které spravuje, a se zájmy veřejných financí, jimiž disponuje, a zároveň, zda postupuje obdobně vůči všem svým smluvním partnerům. Jinak řečeno, jde o informace, jejichž poskytnutí je zjevně v zájmu transparentnosti nakládání s veřejným majetkem, což je jeden ze základních účelů celého zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ Soud k nyní projednávanému případu podotýká, že i zde se jedná o zájem veřejných financí, o veřejnou službu v drážní dopravě, poskytované finanční prostředky jsou veřejnou finanční podporou ve smyslu zákona č.320/2001 Sb. (srov. smlouvu mezi Moravskoslezským krajem a ČD dne 8.12.2006). Nelze tedy bagatelizovat smluvní ujednání tak, jak činil žalovaný ve vyjádření, natož nelze připustit, aby se v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyskytovaly lži. V dalším řízení bude na správních orgánech, aby uvedly svá rozhodnutí do souladu se skutečnostmi vyplývajících ze správních spisů, a aby tyto skutečnosti náležitě a podrobně zhodnotily ve světle výše uvedené judikatury.

Pokud jde o „ROP“, zde žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze přisvědčil argumentaci povinného subjektu. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, povinný subjekt poskytl žalobci téměř všechny požadované informace, s výjimkou údaje o ceně a výši investiční dotace. Povinný subjekt byl na jedné straně

schopen vyčíslit a sdělit žalobci, jak pořízení těchto vozidel ovlivnilo navýšení odpisů (tj. náklady), na druhé straně prakticky tvrdil, že nemá k dispozici potřebné vstupní údaje (které jsou ve smlouvě o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady). Na tento zjevný rozpor žalovaný nijak nereagoval, přestože žalobcovo odvolání směřovalo proti celému rozhodnutí povinného subjektu. Z vyjádření k žalobě navíc vyplývá, že snad povinný subjekt i tyto požadované informace má (srov. „Povinný subjekt disponuje informacemi nezbytnými pro kalkulaci vlivu pořízení nových vozidel na kompenzace, nicméně nemá požadovanou smlouvu.“). Za těchto okolností dospěl soud k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je v tomto bodě nedostatečné (§ 76 odst.1 písm. a/ s.ř.s.), pokud žalovaný bez dalšího jen odkázal na kusé odůvodnění povinného subjektu. I zde soud připomíná rozhodující roli výše citovaného judikátu NSS č.j. 7 As 314/2016-32, týkající se povinností řádného hospodáře při nakládání s veřejnými prostředky.

Soud proto v souladu s § 76 odst.1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného v napadené části a vrátil mu věc k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst.4 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalobce vynaložil náklady na zaplacení soudního poplatku 3.000,- Kč a náklady zastoupení tehdejší právní zástupkyní Mgr. Markétou Jančurovou za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby), navýšené o příslušnou částku DPH. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 27. července 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu